

-Pilot- Espanja, Barcelona, joulukuu 2003 Kolmetoista vuotta vanha espanja-amerikkalainen poika juoksi sateisena iltana Barcelonan katuja. Vettä tuli kuin suihkusta barcelonalaisten niskaan. Kadut tulvivat viemäreistä ja kaikki ihmiset hakivat sateen suojaa. Tämä poika oli ainut, joka jaksoi vain juosta sateessa. Tämän pojan oli pakko päästä sinne minne halusi, eikä hänellä ollut aikaa jäädä katosten alle odottelemaan. Poika juoksi yhden Barcelonan surkeimman sairaalan syöpäosastolle. "Madre!" poika huusi äitiään espanjaksi, "Madre! *Madre donde es?!" (käännös: *Äiti missä olet?!) Hän kalusi tämän kehnon sairaalan syöpäosastoa läpi. Eikä se ollut mahtavaa koska osasto oli kuin iso sali, missä oli vain sänkyjä rivissä ja rivissä sadottain. Paikka oli täynnä kaupungin surkeimpia hoitajia ja surkeimmassa kunnossa olevia potilaita. Hetken koluttuaan poika kuuli äitinsä huudon: "Fernando! Olen täällä!" Poika, Fernando, kääntyi ympäri ja näki äitinsä makaavan huonokuntoisena sängyllään: "Madre!" Fernando juoksi halaamaan äitiään. "Fernando? Eikos sinun pitäisi lähteä pian kohti Lisbonia?" äiti ihmetteli, "Sieltä lähtee huomen illalla laiva kohti Amerikkaa, koulutuksesi alkaa siellä" "En voi lähteä ilman sinua!" Fernando huokaisi, "Jos sanot ettet voi lähteä ja syyksi sen ettei aivosyöpääsi voi parantaa, niin voimme hommata sinulle parempaa apua Jenkeissä" "Fernando", äiti huokaisi, "Kaikki varani menivät sinun opiskeluihisi, ei meillä ole varaa muuhun kuin tähän surkeaa hoitoon. Kuuntele, sinusta tulee menestyvä amerikkalainen liikemies niinkuin isästäsikin" "Mutta äiti!" Fernando muuttui epätoivoiseksi. Äiti katsoi poikaansa silmiin: "Poikani, Fernando, isäsi on viisas mies, mutta hän jätti meidät bisnesten takia. Sinä olet viellä viisaampi, joten uskon että sinä palaat viellä etkä katoa kuten isäsi" "Madre...", Fernando puristi kättään, "Minä lupaan sinulle että palaan viellä" "Hyvä poikani", äiti otti poydältään rannekorun, siinä oli mustia ja valkoisia helmiä sekaisin sekä yksi risti, "Sain tämän isältäsi kun menimme naimisiin, annan tämän nyt sinulle että uskot itsekin viellä että palaat" "Kiitos", Fernando otti korun ja laittoi sen ranteeseensa. Äiti kiinnitti taas katseensa Fernandon silmiin: "Fernando Mac Beecher, odotan sinua täällä vaikka kuinka monta vuotta" Fernando pyyhki kyynneleen pois silmästään ja pussasi äitiään: "Despedida, madre" (*Hyvästit, äiti) Äiti hymyili: "Despedida *hijo" (*poikaseni*) Fernando kääntyi, käveli muutaman metrin, vilkuili viellä äitiään kohti hymyilen ja käveli pois. Portugali, Lisbon Seuraavana päivänä Fernando oli saapunut Portugaliin Lisboniin, josta hänen oli määrä lähteä illalla rahtilaivana kohti New Yorkia opiskelemaan kolmeksi vuodeksi kauppatiedettä. Satamassa hän istui pienen matkalaukkunsa päällä katsellen korua minkä hänen äitinsä antoi hänelle. Monen päivän jälkeen Fernando asteli laivan kannelle ihastelemaan auringon nousua ja näki edessään jotain suurta. Hän näki paikan, jossa häntä viellä muutaman vuoden päästä odottaa suuret ongelmat ja voitot. Fernando hymyili kun näki Vapauden patsaan takana kohoavan New Yorkin. Hän tiesi olevansa saapunut Amerikkaan. BRAINGAME -chapter 1.- Amerikka, New York, huuhtikuu 2012 New Yorkin keskustassa sijaitsevassa hulpeassa kattohuoneistossa asui rikas, menestyvä kiinteistovälittäjä ja kaunis nainen, joka on perinyt menehtyneiltä vanhemmiltaan kaksikymmentäkaksi miljoonaa. "Neiti Howerine", naisen hovimestari kutsui häntä. "Niin, Phill?" nainen uteli, "Ja muista Phill, voit kutsua minua ihan Lisaksi" "Anteeksi neiti Howerine, siis Lisa", Phill hymyili, "Mutta teidän yksi asiakkaistanne haluaa päästä heti puheillen" "Tähän aikaan?" neiti Lisa Howerine ihmetteli, "Kellohan on jo yhdeksän? No, lähden tapaamaan häntä toimistolleni" "Ei tarvitse", Phill totesi, "Hän odottaa sinua eteisessä" "Onko hän täällä?" Lisa pelästyi. Lisa käveli eteiseen ja siellähän odotteli komea parikymppinen espanjalainen mies hienossa puvussaan. "Hyvää iltaa sir..?", Lisa ojensi kättään. "Fernando Beecher, iltaa ja anteeksi tällainen iltainen häiritseminen, mutta menestyvän

bisneshain on pakko tehdä toitä yötä päivää", mies kätteli takaisin eikä Lisa voinnut olla huomaamatta ranteessa puvun alta pilkkuvaa helmikorua ristin kera. "On ilo tavata, Beecher", Lisa hymyili, "No mikä on asiasi?" "Minä tässä...", Fernando hypähti sohvalle istumaan, "Tarvitsisin asunnon. Asun kyllä yksiossää tällä hetkellä, mutta tarvitsen nyttien kaksion" "Ai että sitä muutetaan jonkun naisen kanssa yhteen vai?" Lisa uteli. "Eieieiei! Ei sinne päinkään", Fernando kielsi, "Muutan ystäväni kanssa samaan asuntoon, hän tarvitsee tukeani" "Jaa?" Lisa ei voinnu pitää katsettaan irti tästä komeasta miehestä, "Miksi näin?" "Sanotaanko että hänen liikkansa jätti hänet", Fernando vastasi ja katsoi takaisin Lisaa, "Mutta en tullut tänne kertomaan ystäväni yksityis asioita tuntemattomalle vaan katsomaan kämpppää" "Niin toki", Lisa hätääntyi, "Anteeksi" Kaksi huppupäistä miestä kävelivät synkälle kujalle New Yorkin syrjäisimillä alueella. "Onko kaikki nyt selvää?" toinen kysyi ja ojensi toiselle kirjekuoren. Toinen taas otti kuoren kätösiinsä ja laittoi sen taskuunsa: "Kyllä" "Hyvä, vie terveiset 'Keisarille' että hänen toiveensa toteutuu tasan kahden viikon päästä kun kuu vaihtuu", tuli vastaus. Toinen huppumies ihmetteli: "Ja mikä hänen toiveensa sitten oli" "Että koko New York...", toinen kääntyi katsomaan kadulle päin, "Whashington DC, Florida, Boston... Nämä kaikki.. Tulevat tuhoutumaan ydiniskuissamme"